

Sygn. akt I C 1030/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Tadeusz Bulanda

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Skolimowska

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2018 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa H. G.

przeciwko (...) S.A. w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

I. pozbawia w całości wykonalności tytuł wykonawczy w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego numer (...) wystawiony w dniu 25 sierpnia 2015 roku przez (...) S.A. z siedzibą w W., któremu klauzulę wykonalności nadał referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. w sprawie o sygn. akt XVI Co 2692/15;

II. zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz H. G. kwotę 11 817 (jedenaście tysięcy osiemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 10 800 (dziesięć tysięcy osiemset) złotych tytułem zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1030/17

UZASADNIENIE

H. G. wniosła o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...), wystawionego przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W., opatrzonego klauzulą wykonalności postanowieniem z dnia 28 września 2015 roku (sygn. akt XVI Co 2692/15). Wniosła także o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powódka podniosła, że nie została jej skutecznie wypowiedziana umowa kredytu hipotecznego, a zatem brak było podstaw do wydania bankowego tytułu egzekucyjnego i tym samym do nadania temu tytułowi klauzuli wykonalności. Skutku wypowiedzenia nie mogło mieć pismo z dnia 12 stycznia 2014 roku zatytułowane „Ostateczne wezwanie do zapłaty”, bowiem oświadczenie o wypowiedzeniu było warunkowe. Podniosła, że klauzula zawarta w § 24 ust. 1 umowy kredytowej, pozwalająca objąć bankowym tytułem egzekucyjnym koszty sądowe oraz wszelkie inne koszty i wydatki niezbędne do celowego dochodzenia praw (...) jest abuzywna i nie wiąże powódki, co oznacza, że wydany na jej podstawie bankowy tytuł egzekucyjny jest sprzeczny z prawem. Powódka stwierdziła również, że na dzień 12 stycznia 2014 roku nie było podstaw do wypowiedzenia jej umowy kredytu, ponieważ terminowo spłacała kredyt, a nawet posiadała nadpłatę. Abuzywność postanowień umownych dotyczących przeliczeń walutowych, w szczególności postanowień o pierwotnym przeliczeniu na walutę obcą, powoduje, że kredyt staje się kredytem w PLN, bez przeliczania go na walutę obcą. Przy takim założeniu w momencie wypowiedzenia przez pozwanego umowy kredytu powódka miała znaczną nadpłatę w wymagalnych ratach. Oznacza to także, iż nieprawidłowa jest wskazana w bankowym tytule egzekucyjnym kwota zadłużenia (pозew –k. 2-11).

Pozwany (...) S.A. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Potwierdził, że 23 maja 2005 roku zawarł z powódką umowę o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF nr (...). Powódka

niewłaściwie obsługiwała kredyt, regulowała raty z opóźnieniem i nie w pełnej wysokości, dlatego bank pismami z dnia 14 kwietnia 2012 roku, 12 maja 2012 roku, 12 grudnia 2013 roku oraz 12 stycznia 2014 roku wzywał powódkę do spłaty wymagalnych wierzytelności z umowy kredytowej w terminie 7 dni od dnia ostatecznych wezwań do zapłaty, pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytowej. Podejmował zatem czynności upominawcze. Pozwany wskazał, że oświadczenie w piśmie z 12 stycznia 2014 roku skutkowało rozpoczęciem biegu 30-dniowego terminu wypowiedzenia umowy kredytu, który upłynął 24 marca 2014 roku. Oświadczenie nie pozostawia wątpliwości co do rzeczywistego zamiaru pozwanego rozwiązania umowy kredytu z powódką wobec trwałego zaprzestania przez nią spłaty. Stwierdził, że wystawiając bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 25 sierpnia 2015 roku oparł się na treści swych ksiąg rachunkowych, w których na ten dzień zadłużenie powódki wynosiło 137 478,97 CHF. Bank dokonał przeliczenia wierzytelności na złote polskie po kursie sprzedaży CHF z tabeli kursowej banku. Zaprzeczył, aby umowa była nieważna lub którakolwiek z klauzul umownych była abuzywna. Zakwestionował abstrakcyjną kontrolę postanowień umownych. W odniesieniu do zarzutu abuzywności § 24 ust. 1 umowy podniósł, że bankowy tytuł egzekucyjny wystawiony przeciwko powódce nie obejmuje kosztów sądowych i wszelkich innych kosztów i wydatków niezbędnych do celowego dochodzenia praw, dlatego ten zapis umowny nie może zostać uznany za abuzywny (art. 385⁽¹⁾ k.c.). Pozwany nie zgodził się z zaproponowanym przez powódkę przeliczeniem wysokości rat kredytu, ponieważ oprocentowanie przyjęte dla kredytu w PLN byłoby znacznie wyższe niż to uzgodnione w umowie. Wskazał, że kurs franka szwajcarskiego, który ustał w swej tabeli nie był kursem dowolnym, lecz opartym na realiach rynkowych (odpowiedź na pozew – k. 71-116).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 maja 2005 roku H. B., obecnie G., złożyła do (...) Banku S.A. (aktualna nazwa (...) S.A.) wniosek o udzielenie kredytu mieszkaniowego (...) nr (...) w wysokości 456 000 złotych, w walucie CHF, z przeznaczeniem na zakup lokalu mieszkalnego.

(...) Banku S.A. przedstawił H. G. ofertę kredytu złotowego, jednakże wybrała kredyt waloryzowany walutą obcą ze względu na niższe oprocentowanie kredytu w stosunku do kredytów udzielanych w walucie polskiej, co miało przełożenie na niższą miesięczną ratę kapitałowo-odsetkową.

W dniu 20 maja 2005 roku (...) Bank S.A. wydał na rzecz H. G. decyzję kredytową o udzieleniu kredytu w kwocie 420 000 złotych, waloryzowanego CHF, na nabycie udziałów w wysokości 5/6 części w prawie własności lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w W. przy ulicy (...) oraz sfinansowanie kosztów prawnego zabezpieczenia kredytu.

W dniu 23 maja 2005 roku H. G. zawarła z (...) Bankiem S.A. w W. umowę nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF.

Na mocy ww. umowy bank udzielił H. G. kredytu na nabycie udziałów w wysokości 5/6 części w prawie własności lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w W. przy ulicy (...) oraz sfinansowanie kosztów prawnego zabezpieczenia kredytu, w kwocie 420 000 złotych, waloryzowanego kursem kupna waluty CHF wg tabeli kursowej (...) Banku S.A. Kwota kredytu wyrażona w CHF została określona na podstawie kursu kupna waluty w CHF z tabeli kursowej (...) Banku S.A. z dnia i godziny uruchomienia kredytu (§ 1 ust. 1, 2, 3, § 7 ust. 1 umowy). Kredyt ma zostać spłacony w ciągu 360 miesięcy, tj. do 11 maja 2035 roku (§ 1 ust. 4 umowy).

H. G. zobowiązała się do spłaty kapitału wraz z odsetkami w równych ratach kapitałowo-odsetkowych, w terminach i kwotach zawartych w harmonogramie spłat wyrażonym w CHF (§ 1 ust. 5, § 12 ust. 1 i 2 umowy).

W § 12 ust. 4 umowy postanowiono, że raty kapitałowo-odsetkowe spłacane są w złotych po uprzednim ich przeliczeniu według kursu sprzedaży CHF z tabeli kursowej (...) Banku S.A. obowiązującego na dzień spłaty z godziny 14:50.

W § 16 umowy strony postanowiły, że bank ma prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia między innymi w przypadku nie dokonania w umówionym terminie spłaty raty lub części raty lub niedokonania w umówionym terminie spłaty należnych bankowi prowizji, opłat i innych należności. Okres

wypowiedzenia ma być liczony od dnia doręczenia wypowiedzenia kredytobiorcy, przy czym za datę doręczenia wypowiedzenia uważa się również datę powtórnego awizowania przesyłki poleconej, wysłanej na ostatni znany bankowi adres kredytobiorcy. H. G. wskazała w umowie adres do korespondencji: ul. (...) w W..

Umówiono się, że następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia wszelkie zobowiązania wynikające z umowy stają się wymagalne i kredytobiorca zobowiązany jest do niezwłocznej spłaty wszystkich wymagalnych należności (§ 16 ust. 4 umowy).

W § 17 ust 3 zastrzeżono, iż z chwilą wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego/od dnia wytoczenia powództwa o zapłatę wierzytelności (...) z tytułu umowy kredytowej, (...) dokonuje przeliczenia wierzytelności na złote po kursie sprzedaży CHF z tabeli kursowej (...) Banku S.A. z dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego lub wytoczenia powództwa.

Kredytobiorczyni w zakresie roszczeń wynikających z umowy dobrowolnie poddała się egzekucji, prowadzonej na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, do kwoty 840 000 złotych, obejmującej kwotę długu wraz z odsetkami oraz koszty sądowe i wszelkie inne koszty i wydatki niezbędne do celowego dochodzenia praw banku. Wyraziła również zgodę na wystąpienie przez bank o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w terminie trzech lat od dnia rozwiązania umowy na podstawie art. 97 ustawy prawo bankowe (§ 4 ust.1 i § 24 umowy).

Kredyt został uruchomiony w czerwcu 2005 roku (wniosek o udzielenie kredytu – k. 117-120, decyzja kredytowa – k. 121-122, umowa kredytu – k. 12-20, wniosek o wypłatę transzy – k. 123-124, harmonogram spłat kredytu – k. 125, historia operacji na rachunku – k. 130-140, regulamin udzielania kredytów i pożyczek hipotecznych dla osób fizycznych w ramach (...) – k. 157-168, przesłuchanie powódki – k. 304-306).

Z dniem 1 kwietnia 2009 roku zmianie uległy postanowienia regulaminu udzielania kredytów i pożyczek hipotecznych dla osób fizycznych w ramach kredytów mieszkaniowych (...), stanowiącego integralną część umowy pożyczki nr (...) z 23 maja 2005 roku. Zmiany polegały m.in. na wprowadzeniu definicji spreadu walutowego i tabeli kursowej oraz zasad i przesłanek wyznaczania kursów walutowych i spreadu, ujętych w tabelach kursowych banku. Dodatkowo z dniem 1 lipca 2009 roku bank umożliwił kredytobiorcom w ramach (...) spłatę kredytu w walucie waloryzacji, poprzez zawarcie aneksu (pisma okólne z 20 kwietnia 2009 roku i 1 lipca 2009 roku wraz z załącznikami – k. 169-183v).

W dniu 22 listopada 2013 roku (...) Bank S.A. zmienił firmę na (...) S.A. (poświadczona za zgodność z oryginałem kopia odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców – k. 227-293v).

(...) ustala tabele kursowe dla kredytów waloryzowanych walutą obcą każdego przed otwarciem oddziałów banku na podstawie średnich notowań z rynku międzybankowego prezentowanych w serwisach internetowych R. i B. oraz dodaniu do średnich kursów ustalonego przez zarząd banku spreadu walutowego.

Dokonując transakcji walutowych z klientami, związanymi z uruchomieniem i spłatą kredytu waloryzowanego walutą obcą, bank dokonuje równoległych transakcji na tynku międzybankowym („Raport dotyczący spreadów” sporządzony przez UOKiK – k. 188-200, pismo z dnia 13 kwietnia 2015 r. – k. 201-210, „Tabela kursowa (...) – metodyka oraz analiza porównawcza autorstwa A. R. – k. 211-235v).

H. G. w pewien czas po uruchomieniu kredytu zaprzestała uiszczania rat kredytu w wysokości określonej w harmonogramie spłat.

Pismami datowanymi na 13 kwietnia 2012 roku, 12 maja 2012 roku, 12 grudnia 2013 roku i 12 stycznia 2014 roku, które zatytułowane były „Ostateczne wezwanie do zapłaty”, wzywał kredytobiorcę do spłaty zaległych płatności w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. W treści wezwania podał, że: „(...) W przypadku braku spłaty w określonym powyżej terminie, pismo niniejsze należy traktować jako wypowiedzenie umowy przez Bank. Okres wypowiedzenia wynosi 30 dni i jest liczony od następnego dnia po upływie w/w 7 dniowego

terminu (...)" Informował równocześnie, że jedyną możliwością wstrzymania procedury jest wpłata wymagalnej kwoty każdorazowo określonej w wezwaniach (kopia ostatecznych wezwań do zapłaty – k. 126, 127, 128, 129, kopia historii operacji na rachunku – k. 130-140, wydruk historii operacji na kredycie udzielonym umową nr (...) – k. 141-154, kopia ostatecznego wezwania do zapłaty – k. 21, dowód z przesłuchania strony powodowej – k. 304-306).

W dniu 25 sierpnia 2015 roku (...) S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), opiewający na kwotę 554 732,93 złotych oraz dalsze odsetki ustawowe za okres od 26 sierpnia 2015 roku (bankowy tytuł egzekucyjny - k. 2 akt XVI Co 2692/15 Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W., kopia bte – k. 22).

Postanowieniem z dnia 29 września 2015 roku (sygn. akt XVI Co 2692/15) Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. nadał klauzulę wykonalności ww. bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (postanowienie k. 32 dołączonych akt XVI Co 2692/15 Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W., kopia postanowienia – k. 23).

Na podstawie ww. tytułu wykonawczego przeciwko H. G. zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie M. S. (sygn. akt (...)) (poświadczono za zgodność z oryginałami kopie zawiadomienia dłużnika o terminie opisu i oszacowania nieruchomości i pierwszej strony protokołu opisu i oszacowania – k. 24-25).

Sąd oparł ustalenia na wskazanych wyżej dokumentach i przesłuchaniu powódki, bowiem tworzą spójną i logiczną całość oraz wzajemnie się uzupełniają.

Sąd uwzględnił materiał dowodowy w postaci „Raportu dotyczącego spreadów” sporządzonego przez UOKiK (k. 188-200v) i „Tabeli kursowej (...) – metodyka oraz analiza porównawcza” autorstwa A. R. (k. 211-235) w zakresie, w jakim opisuje sposób tworzenia tabel kursowych przez (...) S.A. Sąd natomiast pominął ten materiał w zakresie obejmującym opinie ekonomiczne i prawne oraz analizę porównawczą sporządzoną przez autorów opracowań, bowiem przyjęcie tego materiału za podstawę ustaleń faktycznych stanowiłoby naruszenie art. 278 § 1 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Opinie ekonomiczno-prawne zawarte w opracowaniach stanowią wyraz wiedzy specjalistycznej ich autorów i noszą pozór opinii biegłych, jednak ze względu na powstanie tych opracowań poza niniejszym procesem nie podlegają rygorom właściwym dla opinii biegłych (wymóg bezstronności biegłego, złożenia przyrzeczenia, możliwość weryfikacji opinii poprzez opinię uzupełniającą lub ustne wyjaśnienia).

Sąd pominął materiał w postaci:

- a) Opinii biegłego sądowego ze sprawy prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Łodzi pod sygn. I C 420/17 (k. 236-265);
- b) Opinii biegłego sądowego ze sprawy prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie pod sygn. akt I C 3744/15 (k. 267-274);

– bowiem przyjęcie tego materiału za podstawę ustaleń faktycznych stanowiłoby naruszenie art. 278 § 1 k.p.c.

Sąd pominął również uchwały zarządu Narodowego Banku Polskiego (k. 184-185) i obwieszczenie Prezesa Narodowego Banku Polskiego (k. 186-187) - jako niemających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym

niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście.

W przypadku tytułów egzekucyjnych nie pochodzących od sądu dłużnik w trybie powództwa przeciwegzekucyjnego może kwestionować zasadność tych tytułów, tzn. powoływać się także na zdarzenia zaszłe przed jego powstaniem, a skutkujące bezzasadnością roszczenia stwierdzonego tym tytułem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1961 r., I CR 540/60, OSNCP 1964, nr 1, poz. 21, w uchwale z dnia 27 czerwca 1996 r., III CZP 73/96, OSNC 1996, nr 10, poz. 134).

Pozwany bank w dniu 25 sierpnia 2015 roku wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), opiewający na kwotę 554 732,93 złotych oraz dalsze odsetki ustawowe za okres od 26 sierpnia 2015 roku uznając, że doszło do skutecznego wypowiedzenia H. G. umowy kredytu hipotecznego nr (...). W ocenie Sądu brak jednak podstaw do uznania, że umowa została rozwiązana i kredytobiorca obowiązany jest do zwrotu całości niespłaconego kredytu.

Rozwiązanie umowy na skutek jednostronnego oświadczenia woli banku musi być uczynione w sposób jednoznaczny. Zgodnie z art. 65 § 1 i 2 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu.

Interpretując oświadczenie banku z dnia 12 stycznia 2014 r. zawierająca warunkowe wypowiedzenie umowy należy zwrócić uwagę na jego wytluszczone i podkreślony tytuł: ***OSTATECZNE WEZWANIE DO ZAPŁATY***. Trzeba też wziąć pod uwagę treść § 16 ust. 1 umowy kredytu, zgodnie z którym w razie naruszenia przez kredytobiorcę warunków umowy bank „podejmuje działania upominawcze z wypowiedzeniem Umowy włącznie”. Trzeba też wziąć pod uwagę fakt, że bank kierował do kredytobiorczynie już wcześniej ***OSTATECZNE WEZWANIA DO ZAPŁATY***, w dniach 12 kwietnia 2012 r., 12 maja 2012 r. i 12 grudnia 2013 r., które zdaniem banku nie doprowadziły do rozwiązania umowy. Przypomnieć także trzeba postanowienia art. 354 k.c., zgodnie z którym dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom; w taki sam sposób powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania wierzyciel.

W świetle powyższych okoliczności nie można uznać, iż oświadczenie banku z dnia 12 stycznia 2014 r. zatytułowane ostatecznym wezwaniem do zapłaty było jednoznaczne dla jego adresatki. Ze względu na wcześniejsze kierowanie do niej analogicznych oświadczeń bez konsekwencji w postaci twierdzenia banku, że umowa kredytu została rozwiązana i bez żądania natychmiastowej spłaty całości zadłużenia, nie można było oczekiwać od kredytobiorczynie, aby odczytała kolejne ostateczne wezwanie do zapłaty jako kateryczne wypowiedzenie umowy kredytu. Ze względu na dotkliwe dla kredytobiorcy skutki finansowe wypowiedzenia umowy kredytu uznać trzeba, że takie niejednoznaczne i niepoprzedzone postępowaniem naprawczym oświadczenie banku, obejmujące warunkowe wypowiedzenie umowy kredytu, nie odpowiada celowi społeczno-gospodarczemu umowy kredytu, zasadom współżycia społecznego i zwyczajom, właściwym dla stosunków banku z jego klientami-konsumentami. Oczekiwać należy od banku, że z taką samą starannością i zaangażowaniem, z jakimi pozyskiwał kredytobiorcę, powinien prowadzić działania w celu utrzymania klienta, nawet przy czasowym pogorszeniu jego sytuacji finansowej. Pozwany nie wykazał natomiast, iżby poza 4-krotnym skierowaniem do powódki ostatecznych wezwań do zapłaty podejmował lojalne względem kredytobiorczynie postępowanie upominawcze i naprawcze (patrz też: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, z dnia 14 maja 2015 roku, sygn. akt I ACa 16/15 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r., sygn. II CSK 750/15).

Wobec powyższego nie można uznać, iżby oświadczenie banku z dnia 12 stycznia 2014 r. wywołało skutek w postaci rozwiązania umowy.

Nawet gdyby uznać, iż wypowiedzenie umowy kredytu datowane na 12 stycznia 2014 roku było skuteczne, to postanowienie zawarte w § 17 ust. 3 umowy kredytu, na podstawie którego bank określił wysokość zobowiązania w BTE, uznać należy za abuzywne w rozumieniu art. 385⁽¹⁾ § 1 k.c. Klauzula ta skutkuje pozbawieniem konsumenta

wpływu na sposób ustalenia kursu franka szwajcarskiego, wedle którego ma nastąpić spłata zobowiązania i daje bankowi możliwość ustalenia dowolnej daty na wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego, a w konsekwencji wybrania dowolnego kursu PLN/CHF. Takie postanowienie umowne jest niezgodne z dobrymi obyczajami rażąco naruszając interesy kredytobiorcy.

Z § 16 ust. 4 umowy wynika, iż następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia wszelkie zobowiązania stają się wymagalne. Jeżeli zatem pozwany twierdzić, że rozwiązanie umowy nastąpiło w dniu 24 marca 2014 r., to brak jest logicznego uzasadnienia, dla przeliczenia zobowiązania po kursie PLN/CHF z daty wystawienia BTE, tj. 25 sierpnia 2015 r.

Zważyć nadto trzeba, że zgodnie z obowiązującym od 8 września 2016 r. art. 358 § 3 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia w walucie polskiej według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia, w którym zapłata jest dokonywana. Wobec faktu, że przepis ten wszedł w życie po zawarciu umowy kredytu, na zasadzie analogii należałoby odwołać się do art. 41 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe, zgodnie z którym jeżeli weksel wystawiono na walutę, która nie jest walutą miejsca płatności, sumę wekslową można zapłacić w walucie krajowej podług jej wartości w dniu płatności. Skoro po uruchomieniu kredytu, ze względu na klauzulę waloryzacyjną, spłata kredytu następuje w taki sam sposób, jak spłata kredytu walutowego, i istotą waloryzacji jest zmienność rzeczywistej wartości zadłużenia w PLN aż do dnia całkowitej jego spłaty, to brak jest podstaw do petryfikowania w BTE wartości zobowiązania w PLN na datę wystawienia BTE. W konsekwencji uznać należy za nieprawidłowy sposób wyliczenia zadłużenia powódki w tytule egzekucyjnym, co również przemawia za pozbawieniem przedmiotowego BTE wykonalności.

Natomiast nie zasługuje na akceptację argumentacja, iż umowa kredytu z 23 maja 2005 roku jest bezwzględnie nieważna z tego powodu, że zawiera klauzulę waloryzacji kredytu wyrażonego w złotych polskich do wartości waluty obcej (CHF).

Brak jest przesłanek uznania tej umowy kredytu za sprzeczną z ustawą, mającą na celu obejście ustawy lub sprzeczną z zasadami współżycia społecznego (art. 58 k.c. a contrario). Umowa zawarta przez powódkę z (...) Bankiem S.A. jest czynnością prawną, typem umowy uregulowanej w art. 69 Prawa Bankowego z dnia 29 sierpnia 1997 roku, zaś umowna waloryzacja zobowiązana wyrażonego w złotych kursem CHF była dopuszczalna w dacie zawarcia umowy w świetle art. 385¹ § 2 k.c., zgodnie z którym strony mogły zastrzec w umowie, że wysokość świadczenia pieniężnego zostanie ustalona według innego niż pieniądź miernika wartości. Chodzi tu o miernik inny niż ten pieniądź, na który zobowiązanie opiewa. Miernikiem tym może być zatem inna waluta (M. Gutowski (red.), Kodeks cywilny. Tom I. Komentarz. Art. 1-44911. Warszawa, 2016). W świetle ww. przepisu waloryzacja wartością CHF kredytu zaciągniętego przez powódkę nie może być uznana za sprzeczną z prawem.

Umowa nie jest spreczna z zasadami współżycia społecznego. Sprzeczność taka musiałaby istnieć w chwili zawierania umowy. Tymczasem jak wskazywała sama powódka w chwili przyznania kredytu zdecydowała się na instrument finansowy waloryzowany kursem franka szwajcarskiego, ponieważ zadowalającą była wysokość rat. W początkowym okresie obowiązywania umowy była ona korzystna dla powódki. W chwili zawierania umowy, ten rodzaj kredytu, stanowił dla niej korzystną ofertę rynkową.

Kwestionowany bankowy tytuł egzekucyjny nie obejmował kosztów sądowych i wszelkich innych kosztów i wydatków niezbędnych do celowego dochodzenia praw, o których mowa w § 24 umowy kredytu, dlatego bezprzedmiotowe było badanie abuzywności tego postanowienia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd oparł na art. 98 § 1 i 3 k.p.c., obciążając pozwanego, jako stronę przegrywającą spór, w całości kosztami procesu poniesionymi przez powódkę, które stanowią koszty zastępstwa procesowego w wysokości wynikającej z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie

opłat za czynności radców prawnych w wysokości 10 800 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych oraz zwrot 1 000 złotych z tytułu uiszczenia przez powoda opłaty od pozwu.